

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/21/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4618010185
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adriana Némethová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4618010185.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adriany Némethovej a sudcov JUDr. Zity Matyóovej a JUDr. Jána Vanka v trestnej veci proti obžalovanému H. O., pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného H. O. a o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry v Topolčanoch (ďalej len „okresný prokurátor“) proti rozsudku Okresného súdu Topolčany z 27.12.2018, sp. zn. 2T/46/2018, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 25.04.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku s a odvolanie okresného prokurátora a odvolanie obžalovaného H. O. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný H. O. (ďalej len „obžalovaný“) uznaný vinným zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že: dňa 04.11.2017 približne o 14,33hod. v obci A. W. okres S. ako hráč domáceho mužstva OFK A. W. počas futbalového zápasu na hracej ploche ihriska fyzicky napadol protihráča - poškodeného S. W. tak, že počas prerušenej hry pribehol k poškodenému z ľavej strany a počas toho ako bežal ho úderom hlavou tzv. hlavičkou udrel značnou silou do ľavého líca, v dôsledku čoho poškodený S. W. utrpel podľa znaleckého posúdenia zranenie zlomeninu jarmovej kosti vľavo so zlomeninou čeľuste vľavo zakrvácaním do čeľustnej dutiny s poškodením piateho hlavového nervu, ktoré si vyžiadalo liečenie a práceneschopnosť v trvaní od 04.11.2017 do 23.03.2018, v dôsledku zranení musel prestať športovať, zmeniť zamestnanie, nakoľko jeho tvár je citlivá na chlad, pre ktorý pociťuje bolesti a počas doby od 04.11.2017 do 05.01.2018 bol poškodený závažným spôsobom obmedzený v obvyklom spôsobe života tým, že mal silné bolesti, strnulosť ďasien, na ľavej strane pri jedení tekutej stravy alebo pití mu vytekala potrava, bol obmedzený pri žuvaní, necítil si peru, mal stĺpnutú časť tváre od oka až k pere t.j. celú ľavú časť tváre, nemal citlivosť štyroch - piatich zubov vľavo hore.

Za to mu bol podľa uložený podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona, za zistenia poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno k/ Trestného zákona a nezistení priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Trestného zákona a § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno e/ Trestného zákona trest odňatia slobody 2 roky, výkon ktorého mu bol podľa § 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona a § 50 odsek 1 Trestného zákona podmienene odložený na skúšobnú dobu 4 roky.

Proti tomuto rozsudku, v zákonnej 15 dňovej lehote odo dňa jeho oznámenia, podal odvolanie obžalovaný čo do výroku o vine a uloženom treste, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu tým, že namietol, že by úmyselne poškodenému spôsobil ťažkú ujmu na zdraví a teda namietal naplnenie subjektívnej stránky trestného činu. Skutku sa dopustil v emócií, skrate. Nepredpokladal, že daným môže poškodenému spôsobiť tak vážne poranenie, ako napokon poškodený utrpel a ani nemal takýto úmysel. Po čine sa poškodenému viackrát ospravedlnil a rovnako uhradil škodu, ktorú spôsobil svojím konaním a to či už poškodenému, ako i zdravotnej a sociálnej poisťovni. Namietá právnu kvalifikáciu konania a

poukazuje na všeobecnú rozhodovaciu prax súdov, keď podstatne závažnejšie konania, vzhľadom na početnosť útokov na dôležitý orgán, použitý prostriedok a spôsob vykonania, súdy právne kvalifikujú podľa § 156 odsek 1, odsek 3 písmeno c/ Trestného zákona. Vzhľadom na absenciu úmyslu ublížiť poškodenému navrhol kvalifikovať jeho konanie ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 Trestného zákona, prípadne podľa § 156 odsek 1, odsek 3 písmeno c/ Trestného zákona. V tejto súvislosti poukázal na rozhodovaciu činnosť a to na rozhodnutia R5/1995, R4/1997 a JR6/2002. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/ Trestného poriadku s tým, aby bolo jeho konanie kvalifikované ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 Trestného zákona, resp. podľa § 156 odsek 1, odsek 3 písmeno c/ Trestného zákona a bol mu uložený primeraný výchovný trest.

Proti napadnutému rozsudku podal odvolanie prokurátor, čo do výroku o vine a výroku o treste v neprospech obžalovaného, ktoré odôvodnil tým, že už zo samotného znenia skutkovej vety napadnutého rozsudku je podľa jeho názoru zrejmé, a napokon to isté konštatuje aj súd, že konaním obžalovaného boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona. K fyzickému napadnutiu poškodeného zo strany obžalovaného došlo počas konania futbalového zápasu, priamo na hracej ploche ihriska, teda nepochybne na mieste verejnosti prístupnom a je možné konštatovať, že došlo aj k naplneniu znaku „verejne“ v zmysle § 122 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona, pretože obžalovaný skutok spáchal pred viac ako dvoma súčasne prítomnými osobami. Pokiaľ ide o závažnosť skutku vo vzťahu k vyššie uvedenému prečinu uviedol, že k napadnutiu poškodeného došlo počas prerušenej hry, obžalovaný mal poškodeného zasiahnuť v plnej rýchlosti, pričom poškodený mal po útoku na ľavej strane lícnej kosti jamu a krvácal. Taktiež svedok D., rozhodca futbalového stretnutia, uviedol, že počul prasknutie a obžalovaný sa správal ako „Zoru pomstiteľ“. Napriek tomu, že samotný obžalovaný sa v priebehu celého trestného konania pokúšal zľahčovať svoj skratové konanie, konštatuje, že z jeho strany išlo o mimoriadne agresívny útok, pre poškodeného nečakaný, pretože obžalovaný využil to, že poškodený sústredil všetku svoju pozornosť na iného protihráča, s ktorým mal predtým konflikt. V žiadnom prípade nie je možné vysloviť záver, že obžalovaný bol k útoku vyprovokovaný. Pokiaľ ide o obranu obžalovaného, že nemal úmysel poškodenému ublížiť, poukázal na závery znaleckého posudku MUDr. Alana Suchánka, z ktorého vyplýva, že k zraneniu poškodeného došlo priamym mechanizmom, teda priamym pôsobením tupej sily na oblasť ľavej tváre - ľavého líca poškodeného, pričom sa jednalo o pôsobenie značnej sily na danú oblasť. Charakteru útoku zodpovedá aj spôsobené zranenia, majúce charakter ťažkej ujmy na zdraví podľa § 123 odsek 3 písmeno i/ Trestného zákona. Hoci obžalovaný spôsobenú škodu v celom rozsahu uhradil, poukázal na jeho postoj k spáchanému skutku v priebehu celého trestného konania. Napriek deklarovanej ľútosťi, skutok v celom rozsahu nedoznal, naopak neustále uvádzal skutočnosti, na základe ktorých sa pokúsil zmierniť mieru svojho zavinenia. Dal do pozornosti výpoveď svedka D., v ktorej uviedol, že práve po útoku obžalovaného na poškodeného, ktorý je predmetom obžaloby, došlo k narušeniu verejného poriadku na ihrisku. Namietol výrok o treste napadnutého rozsudku, pretože na aplikáciu § 39 Trestného zákona nie sú splnené zákonné predpoklady. V tejto súvislosti poukázal na okolnosti prípadu, pomery páchatel'a a domnieva sa, že v prípade prejednávaneho skutku v rámci vykonaného dokazovania neboli produkované žiadne také okolnosti prípadu, resp. pomery na strane obžalovaného, ktoré by odôvodňovali mimoriadne zníženie trestu. Je pravdou, že obžalovaný doteraz súdne trestaný nebol, je kladne hodnotený z miesta bydliska, v evidencii priestupkov má záznamy iba na úseku cestnej dopravy, je pravdou, že si svoje konanie uvedomil, poškodenému sa ospravedlnil, uhradil spôsobenú škodu, avšak toto bolo zohľadnené ako poľahčujúca okolnosť. Všetky ostatné okolnosti, a teda aj doterajšia trestnoprávna bezúhonnosť obžalovaného, jeho kladné hodnotenie z miesta bydliska, nie sú v žiadnom prípade zákonným podkladom na postup podľa § 39 Trestného zákona. Práve naopak, s poukazom na charakter útoku obžalovaného, jeho intenzitu a spôsobený následok, ktorý si vyžadoval niekoľkokomesačné liečenie a práceneschopnosť poškodeného, sa uložený trest javí ako neprimerane mierny. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/ Trestného poriadku a vec vrátiť súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K podanému odvolaniu prokurátora sa vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu, v ktorom uviedol, že nie každé fyzické napadnutie iného, aj keď sa ho páchatel' dopustí na mieste verejnosti prístupnom, musí vždy napĺňať skutkovú podstatu prečinu výtržníctva a to aj z pohľadu § 10 odsek 2 Trestného zákona a v tejto súvislosti poukázal na okolnosti prípadu, keď pred tým, ako inzultoval hlavičkou poškodeného, sám poškodený inzultoval jeho spoluhráča, svoje konanie ľutuje, po právnej stránke nezakladá znaky skutkovej podstaty zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona, pretože nemal úmysel spôsobiť poškodenému ujmu na zdraví a už vonkoncom nie ťažkú ujmu

na zdraví. Taktiež sa nestotožňuje s odvolacími námietkami prokurátora, pretože v jeho prípade bude účel trestu splnený trestom podmieneným a nie represívnym. Poukázal na okolnosti prípadu, kedy k útoku došlo v skrate, tiež na správanie poškodeného sa pred tým, ako mu spôsobil zranenie a na náhradu spôsobenej škody. Navrhol odvolanie prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí zotrval na písomných dôvodoch odvolania prokurátora a nad rámec týchto dôvodov uviedol, že existuje množstvo súdnych rozhodnutí, z ktorých vyplýva, že reálny súbeh zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona je nielen možný, ale z pohľadu Trestného zákona celkom prirodzený. Ako príklad uviedol uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7To/8/2008 z 21.02.2008 alebo uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2To/61/2015 z 30.09.2015. Obe tieto rozhodnutia boli na Najvyššom súde SR neúspešne napadnuté dovolaním. Navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a aby v súlade s ustanovením § 322 odsek 3 Trestného poriadku rozhodol vo veci sám tak, že obžalovaného uzná za vinného zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona a aj z prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona a aby obžalovanému podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona, konštatujúc poľahčujúcu okolnosť ustanovenú v § 36 písmeno k/ Trestného zákona a priťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písmeno h/ Trestného zákona a postupom podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona a § 41 odsek 1 Trestného zákona, bez použitia tzv. zmierňovacieho ustanovenia v § 39 odsek 1 Trestného zákona, uloží úhrnný trest odňatia slobody na spodnej hranici zákonu ustanovenej trestnej sadzby, pre výkon ktorého ho zaradí do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Odvolanie obžalovaného navrhol ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí zotrval na písomných dôvodoch odvolania obžalovaného a uviedol, že obžalovaný nebol uzročený s následkom, nemal na základe čoho predpokladať vznik takéhoto následku, vzhľadom na to, že z jeho strany išlo o jeden úder hlavou v emócií, na základe predchádzajúceho napadnutia jeho spoluhráča a pokiaľ ide o kvalifikovanie konania obžalovaného ako prečinu výtržníctva poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Prešov o faktickej konzumpcii takéhoto konania tak, ako to uviedol v písomnom vyjadrení. Zdôraznil postoj obžalovaného k spáchanému skutku, jeho oľutovanie a náhradu spôsobenej škody. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/ Trestného poriadku s tým, aby krajský súd sám kvalifikoval konanie obžalovaného podľa § 157 odsek 1 Trestného zákona, resp. § 156 odsek 1, odsek 3 písmeno c/ Trestného zákona a uložil mu primeraný trest. Odvolanie prokurátora navrhol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí uviedol, že ľutuje svoje konanie, poškodenému sa ospravedlnil a to hneď po zápase, keď ešte nevedel, o aké zranenie ide.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaných odvolaní oprávnenými osobami, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolania nie sú dôvodné.

Preskúmaním spisového materiálu krajský súd zistil, že v tomto konaní bol zadovážený dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie, ktoré súd I. stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie. Pri vykonávaní dôkazov orgány činné v tomto konaní postupovali podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku.

Súd I. stupňa na hlavnom pojednávaní pri vykonávaní dôkazov postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, ako i ďalších ustanovení upravujúcich spôsob vykonávania dôkazov v trestnom konaní, pričom sa nedopustil žiadnych podstatných chýb, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozsudku v zmysle § 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku.

Svoje rozhodnutie súd I. stupňa primerane odôvodnil tak, ako mu to ukladajú príslušné ustanovenia Trestného poriadku, keď uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Stručne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel skutkové zistenia.

Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa správal pri posudzovaní jeho konania v otázke viny, pri ukladaní trestu a ochranného opatrenia.

Krajský súd, rovnako ako súd I. stupňa, mal za nepochybne preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku popísaného vo výroku napadnutého rozsudku. Medzi konaním obžalovaného a vzniknutým následkom existuje príčinná súvislosť. Krajský súd sa stotožňuje so záverom súdu I. stupňa o preukázaní zavinenia obžalovaného, poukazujúc pri tom na vyhodnotenie dôkazov súdom I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, v ktorom sa súd I. stupňa vysporiadal s dôkazmi, na základe ktorých mal zavinenie obžalovaného za preukázané, pričom vyhodnotenie vykonaných dôkazov súdom I. stupňa nebolo ani zo strany odvolateľov vytýkané. Svoje úvahy súd I. stupňa správne založil na výpovediach svedkov popísaných v odôvodnení napadnutého rozsudku, na vyhodnotení vykonaných listinných dôkazov a to predovšetkým lekárskeho správ o zraneniach poškodeného a na vyhodnotení záverov znaleckého posudku z odboru zdravotníctva MUDr. Alana Suchánka. Tieto všetky dôkazy a okolnosti odôvodňujú záver, že zavinenie obžalovaného na spáchaní skutku je bez dôvodných pochybností preukázané.

Súd I. stupňa nepochybil, keď konanie obžalovaného právne kvalifikoval ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona, pretože obžalovaný inému spôsobil ťažkú ujmu na zdraví. K zavineniu obžalovaného na spôsobenom následku krajský súd k úvahám súdu I. stupňa dopĺňa, že ťažkej ujme na zdraví v prípade zranenia poškodeného zodpovedá charakter zranenia a to, že zdravie poškodeného bolo poškodené do takej miery, že si vyžadovalo lekárske ošetrovanie a liečenie a počas tohto nebol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného, pričom mu bola spôsobená vážna porucha zdravia trvajúca dlhší čas, čo zodpovedá charakteru ťažkej ujmy na zdraví vyjadrenej v ustanovení § 123 odsek 3 písmeno i/ Trestného zákona, pričom správne súd I. stupňa pri hodnotení charakteru ujmy na zdraví vychádzal zo záverov vyššie uvedeného znaleckého posudku. Pokiaľ ide o namietaný úmysel obžalovaného spôsobiť poškodenému svojím konaním ťažkú ujmu na zdraví, je potrebné tiež poukázať na závery tohto znaleckého posudku. Podľa § 15 písmeno b/ Trestného zákona trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozmeneý. Podľa § 16 písmeno a/ Trestného zákona trestný čin je spáchaný z nedbanlivosti, ak páchatel vedel, že môže spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí. Vedomá nedbanlivosť sa zhoduje s eventuálnym úmyslom v intelektuálnej zložke, ale oproti eventuálnemu úmyslu chýba vôľová zložka vyjadrená uzrozmeneím. Pri vedomej nedbanlivosti páchatel vie, že môže spôsobiť následok trestného činu, avšak nechcel spôsobiť a ani s ním nie je uzrozmeneý. Naopak spoliehal sa, že ho nespôsobí. Pri posudzovaní rozhrania vedomej nedbanlivosti a od eventuálneho úmyslu je potrebné posudzovať dôvody, pre ktoré sa páchatel spoliehal, že následok nespôsobí a či tieto majú charakter dostatočných dôvodov, resp. či sú považované za také dôvody, ktoré by v posudzovanom prípade boli spôsobilé zabrániť relevantnému následku z hľadiska trestného práva. Obžalovaný sa bránil tým, že nemal úmysel spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví, pretože konal v emócii a skrate. Takúto obranu obžalovaného však nie je možné posúdiť ako dostatočný dôvod, z ktorého by sa mohol páchatel v rozumnej miere spoliehať na to, že svojím konaním nespôsobí a zabráni vzniknutému následku. Ako už krajský súd poukázal na správne úvahy súdu I. stupňa, keď vychádzal zo záverov znaleckého posudku z odboru zdravotníctva a konštatoval, že uzrozmeneie so spôsobeným následkom možno vyvodíť zo spôsobu a charakteru útoku - obžalovaný sa proti poškodenému rozbehol, udrel ho v rýchlosti do oblasti hlavy, kde sa nachádzajú životne dôležité orgány a z intenzity tohto útoku, keď znalec uviedol, že išlo o silu značnú. Z týchto podstatných dôvodov sa preto krajský súd stotožňuje s úvahou súdu I. stupňa, že obžalovaný konal v nepriamom úmysle, t.j. že vedel, že svojím konaním môže spôsobiť následok na zdraví poškodeného vo forme ťažkej ujmy a pre prípad, že takýto následok spôsobí, bol s týmto uzrozmeneý.

Pokiaľ ide o odvolanie prokurátora vo vzťahu k právnej kvalifikácii konania obžalovaného ako prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona, krajský súd poukazuje na právne úvahy súdu I. stupňa uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje a k týmto dopĺňa nasledovné: pokiaľ ide o konanie obžalovaného právne posúdené ako prečin výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona krajský súd k zavineniu obžalovaného zo spáchania prečinu a k hodnoteniu miery závažnosti jeho konania, ktorá je určovaná spôsobom vykonania činu, jeho

následkami, okolnosťami, za ktorých bol čin spáchaný, mierou zavinenia a pohnútkou páchatel'a udáva, že výtržnosť z hľadiska naplnenia skutkovej podstaty prečinu výtržníctva je konanie, ktoré narušuje pokojné spolužitie občanov, verejný poriadok a pokoj, pri konaniach výtržníckej povahy je potrebné zamerať sa najmä na to, aká bola intenzita útoku, jeho typické črty a priebeh, ktorými je výraznou mierou charakterizovaný predovšetkým spôsobom jeho spáchania. V danom je potrebné hodnotiť, či išlo len o slovné prejavy, či tiež alebo výlučne o iné prejavy nebezpečnejšie prípadne, či a aké sprievodné javy tu pristupovali. V týchto súvislostiach je potrebné hodnotiť ako reagoval páchatel', či svoje konanie stupňoval a za akých okolností bol čin spáchaný, napríklad či bol spáchaný na pracovisku, na ulici alebo na inom verejnom priestranstve, pohostinstve, zhromaždení občanov alebo na verejnej schôdzi, vo dne alebo v noci, či bol spáchaný jednotlivcom, či viacerými osobami, aký bol vek a fyzická zdatnosť napadnutých občanov, či a do akej miery bol páchatel' ovplyvnený požitím alkoholického nápoja. Je potrebné zisťovať, z akých pohnútok bol čin vykonaný, čím bol motivovaný, či išlo, napríklad o pohnútku, ktorou páchatel' prejavil aroganciu voči ostatným občanom alebo jednotlivcom, alebo či bol vyprovokovaný a vybočil z rámca normálnej reakcie, či konanie nebolo len nevhodným a nesprávnym prejavom, či došlo k následkom a k akým, keď následok nie je formálnym znakom trestného činu. Taktiež je potrebné hodnotiť osobu páchatel', to znamená jeho celkový profil, doterajší spôsob života, jeho povahové vlastnosti a to vo vzťahu k ostatným zisteným okolnostiam uvedeným v § 10 odsek 2 Trestného zákona. Každé fyzické napadnutie občana, i keď sa ho páchatel' dopustil verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom, nemusí vždy napĺňať skutkovú podstatu prečinu výtržníctva. Pre tento trestný čin je typický zjavne neúctivý a nedisciplinovaný postoj páchatel'a k zásadám občianskeho spolužitia a preto je dôležité zhodnotenie materiálnej podmienky trestného činu, v danom prípade miery závažnosti jeho konania. K danému krajský súd udáva, že v danom prípade treba zhodnotiť predovšetkým okolnosti spáchania činu a to predovšetkým skutočnosť, že nebola vyvrátená obhajoba obžalovaného, ba naopak, bola potvrdená výpoveďami niekoľkých svedkov, že už pred spáchaním skutku obžalovaným, situácia na ihrisku nebola pokojná, aj keď svedok D. uviedol, že tzv. trma-vrma sa na ihrisku strhla po útoku obžalovaného, avšak niekoľkí svedkovi potvrdili, že celý zápas bol nervózny, boli napäté emócie, ktoré sa vyhrtili práve v 63 minúte zápasu a to z dôvodu konfliktu samotného poškodeného s protihráčom č. 6, t.j. konkrétne so svedkom Q. L., pričom z vykonaného dokazovania je zrejmé, že už títo dvaja hráči, t.j. poškodený a citovaný svedok mali na ihrisku fyzický konflikt, na ktorý obžalovaný reagoval zjavne neprímeraným a nedovoleným spôsobom. Je teda preukázané, že k výtržnosti došlo, boli naplnené formálne znaky žalovaného prečinu, avšak z hľadiska závažnosti konania obžalovaného je práve potrebné vyhodnotiť konkrétnu situáciu na ihrisku, ako na mieste verejnosti prístupnom, na skutočnosť, že už pred atakom obžalovaného došlo na tomto mieste k výtržnosti a jej potrebné z hľadiska hodnotenia miery závažnosti konania obžalovaného vyhodnotiť osobu samotného obžalovaného, ktorý je osobou bezúhonnou, a preto je krajský súd názoru, že konanie obžalovaného bolo vybočením z rámca normálnej reakcie a bolo nevhodným a nesprávnym prejavom, za ktorý bol v konečnom dôsledku disciplinárne potrestaný. Práve miera závažnosti spáchaného prečinu je určovaná kritériami vyjadrenými v ustanovení § 10 odsek 2 Trestného zákona a v prejednávanom prípade bolo preto potrebné dôsledne zvažovať všetky okolnosti spáchaného skutku a osobu obžalovaného. Krajský súd je práve toho názoru, že materiálny korektív, ktorý je v danom prípade daný mierou závažnosti dotknutého činu, v danom prípade nie je naplnený v intenzite charakteristickej pre prečin, a to z dôvodov vyššie uvedených.

Pokiaľ ide o trest uložený obžalovanému súdom I. stupňa a o odvolanie prokurátora vo vzťahu k trestu uloženému obžalovanému, tak krajský súd udáva, že sa taktiež v celom rozsahu stotožňuje s úvahami súdu I. stupňa týkajúcimi sa tohto výroku napadnutého rozsudku. Súd I. stupňa správne u obžalovaného zistil poľahčujúcu okolnosť podľa ustanovenia § 36 písmeno k/ Trestného zákona a nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť. Aj krajský súd sa stotožňuje s úvahou súdu I. stupňa, že u obžalovaného prichádza do úvahy pri ukladaní trestu, použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia a to z dôvodov splnenia podmienok uvedených v § 39 odsek 1 Trestného zákona, podľa ktorého, ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na okolnosti páchatel'a, má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom. Pri ukladaní trestu obžalovanému krajský súd prihliadol na pomery obžalovaného, ktorý doposiaľ nebol súdne trestaný a žil riadnym životom, zdroj svojho príjmu si zabezpečoval riadnou prácou a žiaden z dôkazov nachádzajúcich sa v spisovom materiáli neodôvodňuje konštatovanie, že by do času spáchania skutku akýmkoľvek spôsobom vybočil z medzí vedenia riadneho spôsobu života. Na strane druhej a podľa názoru krajského súdu ešte významnejšie je

treba zvýrazniť práve kritérium zabezpečenia ochrany spoločnosti pred nebezpečnosťou obžalovaného a nebezpečnosťou jeho konania, ktorá je druhým obligatórnym znakom na použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia. Trest odňatia slobody, ktorý by mal byť obžalovanému uložený v rámci základnej trestnej sadzby, vymedzenou na spodnej hranici trestom odňatia slobody štyroch rokov, sa vzhľadom na citované pomery páchatel'a a spôsob spáchania skutku, ktorý bol ojedinelým excesom v inak riadne vedenom živote obžalovaného, vymyká z obvyklého spôsobu spáchania iných trestných činov osobitnej časti Trestného zákona, za ktoré je možné takto pomerne vysoký trest odňatia slobody uložiť, v prípade ukladania ktorého nie je možné jeho výkon ani podmiennečne odložiť. Trest, ktorý by mu mal byť uložený a to v trvaní najmenej 4 roky, by bol vzhľadom na vyššie uvedené, trestom neprimerane prísny, neadekvátnym k miere závažnosti jeho konkrétneho konania a trestom nespravodlivým. Preto je krajský súd toho názoru, že tak na nápravu obžalovaného a aj na ochranu spoločnosti bude postačovať trest kratšieho trvania a súčasne budú zachované zásady ukladania trestov uvedené v § 34 odsek 1 až 4 Trestného zákona.

Trest uložený súdom I. stupňa v trvaní dva roky, s pomerne dlhou skúšobnou dobou, je podľa názoru krajského súdu primeraný a zodpovedajúci zákonu.

S poukazom na vyššie uvedené, krajský súd považuje napadnutý rozsudok za vecne správny a zákonný, ktorého záver nemôžu spochybníť ani skutočnosti uvádzané obžalovaným a prokurátorom v ich odvolaniach, nezistil žiadne také zákonné dôvody uvedené v ustanovení § 321 písmeno a/ až e/ Trestného poriadku, ktoré by odôvodňovali akúkoľvek zmenu výroku o vine alebo výroku o treste odvolaním obžalovaného a prokurátora napadnutého rozsudku súdu I. stupňa, odvolania obžalovaného a prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať ďalší riadny opravný prostriedok.